

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 632/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 31 lipca 2020 roku w sprawie VII K 457/18			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Podniesione w apelacjach obrońcy i oskarżonego zarzuty obrazy prawa procesowego, tj. art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk poprzez rozstrzygnięcie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, dowolną ocenę zeznań świadków M. R. i C.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	P. oraz wyjaśnień oskarżonego.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Sąd Rejonowy niezasadnie przyjął, iż wyjaśnienia oskarżonego z postępowania przygotowawczego pozwalają na przypisanie mu wszystkich zarzuconych w tym postępowaniu czynów za wyjątkiem jednego, opisanego w punkcie 40 aktu oskarżenia. Jest to założenie wewnętrznie sprzeczne i nielogiczne. Przecież Sąd Rejonowy sam uznał (a prokurator nie wnosząc apelacji w tym zakresie to zaaprobował), że oskarżony jednak pomylił się i przyznał się do czynu, którego wcale nie popełniono (czyn z punktu 40 aktu oskarżenia). Przecież oskarżony podpisał się również pod tym zarzutem, przecież przyznając się zbiorczo do wszystkich zarzutów przyznał się i do tego (a takiego czynu nie popełniono).			

Co prawda Sąd Rejonowy tłumaczy tę pomyłkę faktem, iż do domu wymienionego w tym zarzucie oskarżony miał się włamywać wcześniej, to jednak nie jest to jedyny taki przypadek i nawet akt oskarżenia w niniejszej sprawie obejmuje takie sytuacje, w których oskarżony włamywał się kilkakrotnie do tego samego domu.

Zatem jest to najlepszy dowód na to, iż z rezerwą należy podchodzić do zbiorczego i blankietowego przyznania się do kilkudziesięciu zarzutów, zawartego w wyjaśnieniach na k. 795 akt sprawy (Tom IV). Wyjaśnienia te sprowadzają się do pięciu ogólnikowych zdań, w żadnym z nich oskarżony nie odnosi się konkretnie do żadnego z zarzuconych czynów, co więcej, choć pada sakramentalne słowo „przyznaję się” to nie ma ani słowa, w którym oskarżony potwierdzałby włamanie, on jedynie mówi, że

"faktycznie byłem w podanych miejscach", "robiłem co robiłem", a o czynach przestępczych mówi ogólnie, że włamywał się od 2016 roku, brał coś z tych domków, ale było wiele miejsc, z których nic nie zabrał, na włamania jeździł sam rowerem – i to tyle. Nie ma w tych wyjaśnieniach żadnych innych szczegółów, żadnych miejsc, dat, okoliczności czynów, wymieniania zabranych rzeczy - zaiste, w sprawach o pojedyncze banalne wykroczenie można spotkać wielokrotnie bardziej rozbudowane i szczegółowe wyjaśnienia od tych złożonych w sprawie kilkudziesięciu włamań. Jak widać, są to wyjaśnienia ogólne, niekonkretne, blankietowe. Oskarżony w trzech sprawach toczących się w porównywalnym okresie (sprawa niniejsza i sprawy VII K 79/19 oraz VII K 141/18 Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim) usłyszał łącznie 126 zarzutów włamań,

jest logiczne, że przyznając się zbiorczo do postawionych mu w niniejszym postępowaniu przygotowawczym 59 zarzutów potwierdził kilka takich, których nie dokonał. Jak wyżej powiedziano - jest to nie tylko uprawdopodobnione, ale wręcz pewne, w świetle niezakwestionowanych przez prokuratora ustaleń Sądu Rejonowego, że zarzut z punktu 40 aktu oskarżenia okazał się całkowicie wyssany z palca (nikt wtedy pokrzywdzonego wymienionego w tym zarzucie nie okradł), a mimo to policjanci sporządzający akt oskarżenia (niestety bezkrytycznie zatwierdzony przez prokuratora) „przyklepali mu” taki czyn, bo przecież niczym amen w pacierzu padły tak miłe dla ucha oskarżyciela słowa „przyznaję się”.

Powyższe powoduje, że nie można bezkrytycznie i ślepo opierać się wyłącznie na tych lapidarnych, ogólnikowych i sztamkowych

wyjaśnieniach, a zatem w tej sprawie do skazania potrzeba czegoś więcej niż blankietowe przyznanie się - są to albo szczegółowe i konkretne potwierdzenie dokonania włamania przez oskarżonego zawarte w protokole wizji lokalnej lub wyjaśnieniach, albo inne dowody (w tej sprawie opinia daktyloskopijna i notatka opisująca rzeczy znalezione przy oskarżonym, a pochodzące z kradzieży).

Co do wyjaśnień, to jedynym czynem, który został w nich przez oskarżonego konkretnie potwierdzony, jest ten zarzucony mu w punkcie 1 aktu oskarżenia i przypisany w punkcie I.1 wyroku. Dotyczy on włamania do domu w B. na ul. (...) - na samym początku postępowania przygotowawczego postawiono oskarżonemu tylko ten zarzut, a on się wprost do niego odniósł, nie tylko przyznał się, ale również opisał sposób włamania (wyjaśnienia k.

20). Następnie sam poinformował, że dokonał również wielu innych włamań i zadeklarował, że wskaże te miejsca policjantom. Był to asumpt do przeprowadzenia wizji lokalnej, w takiej której dokonano z oskarżonym objazdu po kilku miejscowościach, a on wskazywał, gdzie dokonywał włamań i pokrótce je opisywał. Co logiczne, nie pojechano z nim do B. na ul. (...), bo do tego włamania się wcześniej literalnie przyznał szczegółowo je opisując.

Co do odnalezionych u oskarżonego przedmiotów pochodzących z przestępstwa, to dotyczą one jedynie czynu przypisanego w punkcie I.10 wyroku (notatka k. 509 - 511), potwierdzonego również w trakcie wizji lokalnej (k. 25-30).

Co do śladów daktyloskopijnych, to dotyczą one czynów przypisanych w punktach I. 3, I.4, I.13, I.19 i I.20

(opinia k. 799
- 811),
potwierdzonych
również w trakcie
wizji lokalnej (k.
25-30). Zaznaczyć
należy, że do tych
czynów oskarżony
na rozprawie
również się nie
przyznawał, mimo,
że pozostawił na
miejscu przestępstw
odciski swoich
palców, co dowodzi,
że z rezerwą
należy podchodzić
do jego wyjaśnień
– zarówno tych
z postępowania
przygotawczego,
w których
blankietowo
przyznał się do
wszystkich
postawionych
zarzutów (w tym
do 40, a więc
do przestępstwa,
którego nikt nigdy
nie popełnił), jak i
tych z postępowania
przed Sądem
Rejonowym, w
których z kolei zaczął
negować niemal
wszystkie zarzuty.
To dlatego w
jej sprawie należy
weryfikować te
wyjaśnienia w
oparciu o inne
dowody, a do
skazania może dojść,
gdy na sprawstwo
oskarżonego
wskazują również
inne źródła
dowodowe,

Co do wizji lokalnej, to oskarżony wskazał w jej trakcie miejsca dokonania lub usiłowania włamań co do wszystkich czynów za wyjątkiem czynów przypisanych w punktach I. 2, I.11, I.21, I. 37, I. 47, I. 48, I.49 (od których Sąd Okręgowy go uniewinnił). Poniżej zostanie to omówione.

Oświadczenia oskarżonego wypowiedziane w trakcie tej wizji lokalnej słusznie uznano za w pełni wiarygodne. Oskarżony złożył je dobrowolnie, wręcz z własnej inicjatywy, sam wskazywał te miejsca, ujawniając również i takie zdarzenia, o których policja nie miała żadnych informacji. Był zatem szczery, współpracował z własnej woli z organami ścigania, zatem można się na tym dowodzie opierać przypisując oskarżonemu przestępstwa.

Wbrew twierdzeniu obrony nie może być tu mowy o pomyłce, w szczególności o powieleniu przez oskarżonego czynów objętych innymi

postępowaniami.
Sąd Okręgowy
szczegółowo
przeanalizował
przestępstwa
przypisane mu w
innych
postępowaniach
toczących się w
tym okresie i w
żadnym przypadku
nie doszło po
pokrycia się miejsc
dokonania czynów
zabronionych.
Nadmienić należy,
że wyroki dotyczące
tych innych
postępowań zostały
załączone do akt
sprawy jeszcze przez
Sąd Rejonowy
(wyrok Sadu
Rejonowego w
Piotrkowie
Trybunalskim w
sprawie VII K 79/19
k. 1399 - 1400
Tom VII i wyrok
Sadu Rejonowego w
Piotrkowie
Trybunalskim w
sprawie VII K 141/18
k. 1401 - 1413 Tom
VII) i ujawnione
na rozprawie (k.
1420v Tom VIII).
Czyny zarzucone
i przypisane w
sprawie VII K 79/19
częściowo zostały
popelnione w innych
miejscowościach niż
czyny w sprawie
niniejszej (Z., M.),
a te, które
dotyczą tych samych
miejscowości zostały
popelnione pod
innymi adresami.

Natomiast wszystkie czyny zarzucone i przypisane w sprawie VII K 141/18 zostały popełnione w innych miejscowościach niż czyny w sprawie niniejszej (B., B., S., W., L. Nowy). Tymczasem czyny, których popełnienie zarzucono w sprawie niniejszej, zostały popełnione w B., G., G., L., A., S., L. i L. Starym. Nie ma zatem mowy o pomyłce.

Dlatego słusznie dano wiarę świadkom C. P. i M. R. co do rzetelności i poprawności przeprowadzenia tej czynności procesowej. Jednak pamiętać należy, że nie byli to świadkowie czynów, tylko policjanci wykonujący czynności dowodowe, więc ich zeznania nie dowodzą jeszcze sprawstwa oskarżonego.

Nadmienić należy, że z protokołu wizji lokalnej wynika również sprawstwo oskarżonego co do czynu przypisanego w punkcie I.31, choć Sąd Rejonowy tego w uzasadnieniu wyroku nie

wspomina. Jednak oskarżony wyraźnie wskazał, że w porównywalnym czasie włamał się do dwóch domów na ulicy (...) w S., czyli potwierdził sprawstwo czynów z punktów I. 29 (ul. (...) w S. wprost wskazana jako miejsce włamania) i I. 31 (ul. (...) w S. bez wskazania numeru, dom położony w bezpośrednim sąsiedztwie w/w obrobiony w tym samym czasie). Ponadto co do części włamań w miejscowości A. oskarżony wskazał je zbiorczo, nie negując (w przeciwieństwie do czynów z punktów I. 2, I.11, I.21), że tam się włamał, tylko nie pamiętając, czy coś zabrał.

Skoro tak, to nie można przypisać oskarżonemu czynów, co do których sprawstwa w trakcie tej wizji lokalnej wprost nie potwierdził, lub co do których tej wizji nie przeprowadzono, mimo blankietowego przyznania się na k. 795 Tom IV (oczywiście

co do czynu z punktu I.1 mimo nie przeprowadzenia wizji lokalnej pod wskazanym tam adresem sprawstwo oskarżonego wynika z jego wyjaśnień złożonych na k. 20 – było to już omówione).

W pierwszej kolejności dotyczy to czynów przypisanych w punktach I. 2, I.11, I.21. Oskarżony wraz z policjantami był we wskazanych w tych zarzutach miejscach i oświadczył, że nie przypomina sobie, aby dokonywał tam jakiegokolwiek włamania.

Tymczasem, jak wyżej wspomniano, współpracował wtedy z wymiarem sprawiedliwości ujawniając nawet takie włamania, których nie zgłosili pokrzywdzeni. Wizja ta miała miejsce w dniu 5 marca 2018 roku, a więc w okresie od roku do kilku miesięcy od przypisanych w tych punktach czynów, a oskarżony doskonale pamiętał i wskazywał nawet bardziej odległe w czasie i mniej banalne włamania. Zatem co do tych trzech czynów nie

można twierdzić, że oskarżony wskazał je w trakcie wizji lokalnej jako swoje przestępstwa, a więc wobec braku jakiegokolwiek innego wiarygodnego dowodu (bo blankietowego przyznania się z k. 795, z którego oskarżony się wycofał, Sąd Okręgowy za taki nie uznaje) należało go od ich popełnienia uniewinnić.

Co do czynów przypisanych w punktach I. 37, I. 47, I. 48, I.49, to nie przeprowadzono wizji lokalnej, nie odnaleziono żadnych śladów daktyloskopijnych, nie zabezpieczono u oskarżonego żadnych przedmiotów pochodzących z tych włamań. Nie ma zatem żadnych dowodów wskazujących na sprawstwo oskarżonego co do tych czynów (bo blankietowego przyznania się z k. 795, z którego oskarżony się wycofał, Sąd Okręgowy za taki nie uznaje). Ponadto co do czynu z punktu I.37, to kompletnie

nie pasuje on do modus operandi oskarżonego i sugeruje, że musieli go dokonać sprawcy (bo wątpliwe jest, aby wykonał to jeden człowiek) dysponujący odpowiednim sprzętem oraz jakimś zmechanizowanym środkiem transportu (zdemontowano i zabrano żeliwny komin z rurami, drugi blaszany komin z rurami, zabrano rower, agregat prądotwórczy, kosiarkę, lampy, kosę spalinową, materac, wiertarkę, skrzynkę z narzędziami, dwie kuchenki gazowe, dwie butle gazowe, zestaw WC kompakt, wymontowano kontakty i wyłączniki, a także zabrano inne przedmioty - zatem w metodyczny i zorganizowany sposób przy wykorzystaniu narzędzi obrobiono ten dom niemal do gołych ścian zabierając przedmioty, których łączna waga musiała wynosić co najmniej kilkaset kilogramów - tymczasem nasz oskarżony jeździł na włamania sam poruszając się

rowerem). Dlatego należało oskarżonego uniewinnić od tych czynów.

Argument Sądu Rejonowego, jakoby na sprawstwo oskarżonego co do wszystkich przypisanych mu czynów wskazywał ten sam modus operandi, jest chybiony nie tylko w świetle powyżej opisanego czynu przypisanego w punkcie I.37, ale również co do pozostałych czynów. Przecież w tych włamaniach nie było niczego szczególnego, a oskarżony nie jest (niestety) bynajmniej jedyną osobą, która w tych okolicach dokonuje takich czynów. Tereny, na których położone są domki letniskowe, także domy wykorzystywane sezonowo, są rewirem działalności przeróżnych wagabundów i złodziei, a tego typu włamania na takich obszarach to plaga. Co prawda zdarzają się sprawcy, składający na miejscu swych przestępstw swoiste „podpisy” - bądź

pozostawiając ślady daktyloskopijne czy biologiczne, bądź działając w sposób specyficzny i niepowtarzalny (przykładowo - wszak prawie wszyscy Polacy w czasie świąt oddając się nowej świeckiej tradycji oglądają film "Kevin sam w domu", w którym fikcyjni złodzieje po każdym włamaniu odkręcali wodę w kranach) - ale nie było tak w przypadkach tych czynów i tego oskarżonego.

Co do logowania się telefonu komórkowego oskarżonego w miejscach włamań - to co prawda wiarygodne jest, że tak namierzono oskarżonego (zabrał z jednego z domów telefon komórkowy, a potem zaczął go używać i tak do niego dotarł), ale nie dowodzi to sprawstwa oskarżonego co do czynów, od których go uniewinniono. Po pierwsze, nie przedstawiono w niniejszym postępowaniu takiego dowodu, żadnego wykazu logowań

połączonego z mapą obrazującą miejsca i daty czynów. Gołosłowne jest zatem twierdzenie, że istnieje tego typu dowód świadczący o sprawstwie oskarżonego. Po drugie, nawet gdyby taki dowód istniał, to byłaby to jedynie słaba poszlaka, nie prowadząca w tym przypadku do udowodnienia sprawstwa i winy. Przecież taki hipotetyczny dowód (o ile by istniał, bo w aktach tej sprawy go nie ma) wskazywałby jedynie na stację bazową, do której logował się telefon, a więc mógłby udowodnić, że oskarżony był w określonym czasie w jakiejś miejscowości, ale nie wskazywałby, czy wchodził na teren jakiejś posesji. Tymczasem oskarżony nie ukrywał, że nieustannie „myszkował” w tamtej okolicy, penetrował ten teren, przebywał w pobliżu tych domostw, nawet włamywał się do położonych nieopodal innych mieszkań.

Wniosek			
O uniewinnienie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wniosek zasadny co do czynów przypisanych w punktach I. 2, I.11, I.21, I. 37, I. 47, I. 48, I.49. W pozostałym zakresie wniosek niezasadny. Było to już omówione powyżej, więc nie będzie powtarzane.			
3.2.	Podniesiony w apelacji obrońcy i w uzasadnieniu apelacji oskarżonego zarzut rażącej niewspółmierności kary.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Wobec uniewinnienia oskarżonego od 7 przestępstw należało złagodzić karę za przypisany ciąg			

przestępstw do 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Pozostałe argumenty są niezasadne. Skala działalności przestępczej oskarżonego jest porażająca. Dokonał 45 przestępstw, w wielu przypadkach, w których doszło jedynie do usiłowania włamania, dokonał poważnych zniszczeń. Ponadto w porównywalnym czasie dokonywał jeszcze innych włamań, za które został skazany w innych sprawach (łącznie popełnił w tym okresie ponad 100 tego typu przestępstw). Jego działalność była prawdziwym utrapieniem dla posiadaczy domków letniskowych w okolicach, w których grasował. Jego przyznanie się (z którego zresztą się wycofał) i współpraca z policją na etapie postępowania przygotowawczego została uwzględniona i obok uniewinnienia od 7 przestępstw spowodowała obniżenie kary do 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia

wolności. Skala jego działalności powoduje jednak, że nie zasługuje on na dalsze łagodzenie kary.			
Wniosek			
O złagodzenie kary	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Było to omówione powyżej.			
3.3.	Podniesiony przez prokuratora zarzut obrazy prawa materialnego, tj. art. 288 § 1 kk, poprzez nie powołanie go w podstawie skazania w przypadku czynów z punktów I. 1, I.14, I. 16, I. 17, I. 20, I. 25, I. 27, I. 29, I. 36, I. 41.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Sąd Okręgowy nie wycofuje się ze stwierdzeń zawartych w uzasadnieniu			

postanowienia z dnia 22 maja 2019 roku w sprawie IV Kz 210/19 (k. 893 - 895 Tom V). Co do zasady art. 288 § 1 KK zostaje **skonsumowany** przez art. 279 § 1 KK.

Kumulatywną kwalifikację z obydwu tych przepisów należy jednak zastosować wówczas, gdy zostanie ustalone, że szkoda wyrządzona włamaniem jest **znacznie wyższa** od szkody spowodowanej kradzieżą (wyr. SN z 22.11.1994 r., II KRN 227/94, OSNKW 1995, Nr 1-2, poz. 5; wyr. SN z 18.12.1985 r., Rw 1148/85, OSNKW 1986, Nr 11-12, poz. 95; wyr. SA w Białymstoku z 12.7.2013 r., II AKa 126/13, KZS 2014, Nr 1, poz. 76).

Na etapie wydawania w/w postanowienia z dnia 22 maja 2019 roku w sprawie IV Kz 210/19 nie było ustaleń sugerujących tak znaczne szkody. Potem - m. in. w wyniku wnikliwego i godnego pochwały gromadzenia dowodów przez

Sąd Rejonowy - okazało się, iż w kilku przypadkach usiłowań włamań doszło do znacznych szkód w mieniu pokrzywdzonych, choć niczego im nie skradziono. Tak było we wskazanych w apelacji prokuratora czynach - oskarżony nie dokonał zaboru żadnego mienia, ale spowodował tak wielkie uszkodzenia, że samodzielnie byłyby kwalifikowane jako przestępstwa z art. 288 § 1 kk (wysokość szkody przekraczała 500 zł). Dlatego w tych przypadkach należało zastosować kumulatywną kwalifikację z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Nadmienić należy, że dotyczy to również czynu przypisanego w punkcie I.34. Prokurator w apelacji nie podniósł co do tego czynu zarzutu (zapewne przez przeoczenie). W takiej sytuacji (brak zarzutu na niekorzyść oskarżonego w apelacji wniesionej na niekorzyść) Sąd odwoławczy może poprawić kwalifikację z

<p>urzędu, nawet na niekorzyść oskarżonego, o ile nie zmienia ustaleń faktycznych (art. 455 kpk). Taka sytuacja ma miejsce w przedmiotowej sprawie.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę w w/ w zakresie poprzez uzupełnienie kwalifikacji wskazanych w apelacji czynów o art. 288 § 1 kk.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Było to omówione powyżej.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>	<p>Uchylono rozstrzygnięcie z punktu II.3, zmieniono rozstrzygnięcie z punktu II.4, poprawiono kwalifikację czynu przypisanego w punkcie I. 34</p>	

<p>Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>Wobec uniewinnienia od czynu przypisanego w punkcie I.11 należało uchylić obowiązek naprawienia szkody orzeczony w punkcie II.3.</p> <p>Wobec uniewinnienia od czynu przypisanego w punkcie I.37 należało obniżyć obowiązek naprawienia szkody orzeczony w punkcie II.4.</p> <p>Poprawiono kwalifikację czynu przypisanego w punkcie I. 34 działając z urzędu na podstawie art. 455 kpk (było to już omówione przy okazji analizy apelacji prokuratora).</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	

5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Związłe o powodach utrzymania w mocy		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Uniewinniono oskarżonego od czynów przypisanych w punktach I.2, I. 11, I. 21, I. 37, I. 47, I. 48, I. 49. W związku z tym obniżono karę za przypisany ciąg przestępstw, uchylono obowiązek naprawienia szkody orzeczony w punkcie II. 3 oraz obniżono obowiązek naprawienia szkody orzeczony w punkcie II. 4. Ponadto zmieniono kwalifikację czynów przypisanych w punktach I. 1, I. 14, I. 16, I. 17, I. 20, I. 25, I. 27, I. 29, I. 34, I. 36, I. 41.		
Związłe o powodach zmiany		

Było to już omawiane.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3	Zasądzono wynagrodzenie obrońcy z urzędu według stawek minimalnych.	
4	Zwolniono oskarżonego od kosztów sądowych z uwagi na jego ubóstwo.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok skazujący		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. zaskarżenia	Granice	
-----------------------------	----------------	--

Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	oskarżony		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok skazujący		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.13. zaskarżenia	Granice	
Kolejny numer załącznika	3	

Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	kwalifikacja części czynów		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana